

Arrest

nr. 153 850 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 1 juni 2015 met refertenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan, alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat uit de voorgelegde bewijzen, niet blijkt dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste 2 jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en dat uit dezelfde stukken blijkt dat voormelde personen op het ogenblik van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. De verzoekende partij maak niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Waar de verzoekende partij in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betoogt dat de voorgelegde stukken onzorgvuldig werden beoordeeld en nagelaten werd om de verschillende elementen in hun onderling verband te beschouwen, merkt de Raad op dat blijkt dat uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken, maar heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste 2 jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en dat uit dezelfde stukken blijkt dat voormelde personen op het ogenblik van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Voorts kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit de aanvraag herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Bovendien mist de kritiek van de verzoekende partij gedeeltelijk feitelijke grondslag in de mate dat zij betoogt dat de stukken niet in hun geheel en in onderlinge samenhang beschouwd werden, nu de bestreden beslissing expliciet stelt dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaan aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.”

Wat de kritiek betreft dat de verwerende partij minstens de gelegenheid had moeten bieden om haar voorgelegde stukken als bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet aan te vullen alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad er op dat de bewijslast voor de gegrondheid van de aanvraag in de eerste plaats bij de verzoekende partij berust. Het is aan de verzoekende partij om het bewijs van een duurzame en stabiele relatie aan te tonen.

Met haar kritiek toont de verzoekende partij derhalve niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar tenminste 2 jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en dat uit dezelfde stukken blijkt dat voormelde personen op het ogenblik van de aanvraag minder dan één

jaar ononderbroken samenwoonden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel toont zij met bovenstaande kritiek evenmin aan.

Waar verzoekende partij eveneens de schending van artikel 8 EVRM inroept, dient er - voor zover aangenomen kan worden dat van een gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8 sprake is - op gewezen te worden dat er geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf en dus om een eerste toelating gaat, en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet van toepassing in weerwil van de opgebouwde kritiek van de verzoekende partij. Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij niet langer kan samenblijven met haar partner met wie zij een stabiel en effectief gezin vormt. De verzoekende partij beperkt zich hiermee echter tot een loutere bewering en toont hiermee dan ook niet aan dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven samen met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij dan ook niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. De verschillende stukken bewijzen dat er een duurzame en stabiele relatie is: zij en haar partner zijn minstens 2 jaar samen, dit blijkt uit de foto's en attesten en hun reizen samen: al deze stukken dienen samen gelezen te worden en zijn ruim voldoende om aan te duiden dat de partners elkaar al kenden. VwP verwijst naar de beschikking."

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent

de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 30 juli 2015 opgenomen grond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET